

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. Pavlem Turečkem ve věci

žalobce: **XXX**, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem JUDr. Romanem Kouckým
sídlem generála Svobody 339, 533 51 Pardubice

proti

žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
Územní pracoviště Hradec Králové
sídlem Horova 180, 502 06 Hradec Králové

o zaplacení částky 50 000 Kč

takto:

I. Zamítá se žaloba, kterou se žalobce po žalované domáhal zaplacení částky 50 000 Kč.

II. Žalobce je povinen nahradit žalované náklady řízení ve výši 2 100 Kč do tří dnů od právní moci tohoto výroku rozsudku.

III. Žalobci bude po právní moci tohoto výroku rozsudku vrácena poměrná část soudního poplatku ve výši 1 000 Kč.

Odůvodnění:

1 Žalobce se žalobou podanou dne 20. 4. 2021 domáhal po žalované zaplacení částky 50 000 Kč (*po zohlednění částečného zpětvzetí učiněného při jednání dne 12. 7. 2021 v návaznosti na úhradu škody spočívající v nákladech na obhajobu žalobce žalovanou*) jako nemajetkové újmy způsobené nezákonným

rozhodnutím Policie České republiky, KŘP Pardubického kraje, č.j. XXX ze dne XXX (*dále také „usnesení č. 1“*) a nesprávným úředním postupem orgánů činných v trestním řízení, zejména Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích v souvislosti s vydáním usnesení č.j. XXX (*dále také „usnesení č. 2“*). Tvrdil, že usnesením č. 1 bylo zahájeno jeho trestní stíhání pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se žalobce měl dopustit tím, že *dne XXX 2019 v 10:23 hod. řídil osobní automobil zn. XXX, přestože byl ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem, což bylo zjištěno po jeho zastavení hlídkou Policie ČR, kdy u něj zkouškou provedenou přístrojem Drug Wipe 5S v 10:25 hod. byla zjištěna přítomnost látky kokain a následnou toxikologickou analýzou byla v jeho krvi prokázána přítomnost látky benzoylecgonin v koncentraci 564,5 ng/ml (hlavní aktivní metabolit kokainu, výrazně nad limitem daným nařízením vlády č. 41/2014 Sb.), v důsledku čehož nebyl schopen uvedené motorové vozidlo bezpečně ovládat*. Dne XXX 2019 byl žalobci zadržen řidičský průkaz. Okresní soud v Pardubicích vydal dne XXX trestní příkaz č.j. XXX, kterým žalobce uznal vinným z uvedeného přečinu a odsoudil jej k peněžitému trestu ve výši 40 000 Kč a trestu zákazu činnosti (řízení mot. vozidel) na dobu 2 let. Žalobce podal proti trestnímu příkazu odpor a okresní soud při hlavním líčení věc podle § 222 odst. 2 tr. řádu postoupil Magistrátu města XXX, neboť žalovaný skutek by mohl být posouzen jako přestupek. K tomuto závěru soud dospěl zejména na základě znaleckého XXX z oboru psychiatrie, který při výslechu uvedl, že benzoylecgonin, přítomný v těle žalobce, je hlavním metabolitem kokainu, sám o sobě však nemá psychoaktivní účinky; nemohl proto ovlivnit řidičské schopnosti žalobce. Je indikátorem požití kokainu, který se v těle velmi rychle odbourává. Dále znalec uvedl, že aby bylo možné dospět k závěru, že u žalobce došlo k vyloučení způsobilosti řídit motorové vozidlo, muselo by množství kokainu v krvi překročit hranici 500 ng/ml. Znalec přítomnost samotného kokainu v krvi dovozoval z lékařského vyšetření žalobce při odběru krve, ve kterém byla uvedena porucha reakce zornic, nebyl však schopen odpovědět, zda množství kokainu v krvi překročilo hranici 500 ng/ml. Jelikož znalec dovodil přítomnost kokainu v krvi pouze na základě reakce zornic na světlo při lékařském vyšetření, soud dovodil, že ač je prokázáno, že žalobce požil před jízdou kokain, není odůvodněn závěr, že žalobce byl kokainem ovlivněn natolik, aby byla vyloučena schopnost řídit motorová vozidla. Proti usnesení o postoupení věci podal státní zástupce stížnost, o níž Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl usnesením č.j. XXX tak, že usnesení okresního soudu zrušil a uložil mu, aby ve věci znovu jednal a rozhodl s tím, že bylo nezbytné, aby okresní soud doplnil dokazování o znalecký posudek z oboru zdravotnictví týkající se postupu metabolizace kokainu v těle žalobce. Závěry posudku zpracovaného znalkyní XXX, byly obdobné jako závěry posudku XXX, okresní soud opětovně věc postoupil Magistrátu města XXX. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 20 000 Kč a zákaz činnosti (řízení mot. vozidel) na dobu 12 měsíců. Po započtení doby zadržení řidičského průkazu byl řidičský průkaz žalobci dne 22. 7. 2020 vrácen. S odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2767/16 a III. ÚS 1976/09 a rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 4771/2015 a 30 Cdo 4669/2014 má žalobce za to, že usnesení č. 1 bylo nezákonné, když vyšlo najevo, že spáchaný skutek nebyl trestným činem, přičemž výsledek přestupkového řízení je nerozhodný. Dále žalobce tvrdil nesprávný úřední postup v trestním řízení, když trestní řízení mohlo být skončeno již prvním usnesením okresního soudu o postoupení věci (č.j. XXX) na základě znaleckého posudku XXX. Odvolací soud nepřiměřeně trestní řízení prodloužil pokynem k vyhotovení dalšího nadbytečného posudku. Jelikož lze podle zákona č. 361/2000 Sb. zákaz činnosti uložit nejvýše na dobu 12 měsíců, řidičský průkaz byl žalobci déle než 5 měsíců nezákonně zadržován, až do dne 22. 7. 2020. Přitom, kdyby byla věc od počátku projednávána jako přestupek, mohl žalobce požádat o upuštění od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti již v srpnu 2019. Nemajetkovou újmu žalobce vyčíslil na 50 000 Kč, odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 763/2009 a 30 Cdo 1209/2009. Nelze se spokojit s pouhým konstatováním práva či omluvou, nadto se žalobci jménem žalované nikdo neomluvil. Již samotné trestní řízení zasahuje do osobního života trestně stíhaného, do jeho cti a dobré pověsti, tím spíše, jedná-li se o obvinění liché, kdy skutek nebyl

trestným činem (nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 428/05). Žalobce žil v nejistotě a stresu a standard jeho života byl snížen, když byl zvyklý dopravovat se automobilem, ať už do zaměstnání či jinam. V době pandemie onemocnění covid-19 byl v MHD vystaven většímu nebezpečí nákazy, nemohl se sám dopravit k lékaři či na test na koronavirus. V důsledku koronavirové pandemie žalobci hrozila ztráta zaměstnání, proto se obával, že záznam v rejstříku trestů mu znemožní najít si nové odpovídající zaměstnání. Obával se difamujících účinků trestního stíhání, nikdy dříve nebyl trestně stíhán. K námitce žalované, že žalobce svým jednáním ke své vlastní újmě přispěl, uvedl, že přestože se dopustil přestupkového jednání, nijak nezpůsobil nezákonně zahájené trestní řízení, podrobněji odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích č.j. 18 Co 79/2019-71 a rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 539/2002.

2 Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Zrekapitulovala průběh trestního a správního řízení shodně jako žalobce a potvrdila, že žalobce u ní dne 19. 10. 2020 uplatnil nárok na náhradu nemajetkové újmy. Dále konstatovala, že v souladu s konstantní judikaturou není sporu o tom, že usnesení č. 1 bylo nezákonným rozhodnutím. Uvedla nicméně, že v případě, že žalobce byl uznán vinným spácháním přestupku, mu právo na poskytnutí nemajetkové újmy nevzniklo, neboť smyslem a účelem zákona č. 82/1998 Sb. je, že poškozený se nedopustil protiprávního jednání. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 měla za to, že forma a výše přiměřeného zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti a slušnosti. Při stanovování přiměřeného zadostiučinění je třeba vycházet z povahy trestní věci (méně závažný trestný čin, jako netrestanému žalobci nehrozil trest odnětí svobody, nebyl stíhán vazebně), délky trestního řízení (délka 12 měsíců je odpovídající při zohlednění podaného odporu žalobce proti trestnímu příkazu, stížnosti státního zástupce a dvou vypracovaných znaleckých posudcích) a dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozeného (žalobce konkrétně netvrdil, ani neprokazoval narušení soukromé, rodinné či jiné sféry života). Pokud jde o usnesení č. 2, k nesprávnému úřednímu postupu nedošlo. Přiměřenost délky řízení je třeba podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva posuzovat podle okolností případu a s ohledem na složitost věci, chování stěžovatele a jednání orgánů, jakož i význam sporu pro stěžovatele. Žalobce ke své újmě svým jednáním přispěl. Žalovaná průtahy v trestním řízení nespatřuje, postup orgánů činných v trestním řízení shledává jako plynulý a v logickém sledu.

3 S ohledem na shodná skutková tvrzení účastníků považuje soud za nesporný průběh trestního řízení, včetně provedených znaleckých posudků a skutečnosti, že v krvi žalobce byla zjištěna přítomnost látky benzoylecgonin v koncentraci 564,5 ng/ml. Nesporný je také průběh následného přestupkového řízení (podrobně popsáno v tvrzení žalobce) a skutečnost, že řidičský průkaz byl žalobci zadržen při kontrole dne XXX 2019 a vrácen dne 22. 7. 2020. Nesporné mezi účastníky dále je, že žalobce svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy včas uplatnil u žalované předtím, než podal žalobu.

4 Pokud jde o průběh trestního, resp. později přestupkového, řízení, ten byl souidem zjištěn následujícím způsobem. Dne XXX. 2019 Policie ČR řešenou věc předala jako podezření ze spáchání přestupku Magistrátu města XXX. Magistrát usnesením ze dne XXX 2019 věc předal Okresnímu státnímu zastupitelství Pardubice, neboť měl důvodné podezření, že jednáním žalobce byly naplněny znaky přečinu podle § 274 tr. zákoníku. Dne 10. 9. 2019 podala státní zástupkyně k Okresnímu soudu v Pardubicích obžalobu. Dne XXX vydal soud trestní příkaz, proti kterému podal žalobce dne 4. 10. 2019 odpor. Dne 6. 11. 2019 se konalo hlavní líčení, další hlavní líčení s výslechem znalce se konalo dne 13. 11. 2019. Při tomto hlavním líčení soud rozhodl o postoupení věci Magistrátu města XXX. Ke stížnosti státní zástupkyně Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích dne XXX usnesení okresního soudu zrušil. Okresní soud dne 12. 2. 2020 přibral opatřením znalkyni XXX. Znalecký posudek byl soudu doručen

dne 29. 4. 2020. Dne 17. 6. 2020 konal okresní soud hlavní líčení, při němž věc postoupil Magistrátu města XXX. Magistrát města XXX rozhodl o přestupku žalobce příkazem dne XXX, proti příkazu podal žalobce odpor. Dne 19. 8. 2020 se konalo ústní jednání, dne XXX vydal magistrát rozhodnutí o vině žalobce a uložil správní trest. Odvolání proti tomuto rozhodnutí Krajský úřad Pardubického kraje dne XXX zamítl a rozhodnutí potvrdil.

5 Při své účastnické výpovědi žalobce připustil, že večer před předmětnou jízdou autem experimentoval u známých s kokainem. Počítal s tím, že druhý den bude mít volno, ale ráno mu vypadla plomba. Při jízdě autem se cítil v pořádku, jízda probíhala standardně. Zastavila jej policie a byl proveden orientační test na návykové látky s pozitivním výsledkem. V té době pracoval v XXX, kdy cesta veřejnou dopravou tam i zpět trvá vždy 2 hodiny. Bylo mu jasné, že si jen těžko udrží práci v XXX, takže začal trpět XXX. Jako dosud netrestaný se těžko smiřoval s označením trestně stíhaného člověka. Pracoval v oboru XXX, takže bylo důležité, aby byl schopen řídit auto. Cesta vlakem z XXX do zaměstnání v XXX probíhala tak, že ve 4 hodiny ráno sedl do vlaku a v 7 hodin večer se vrátil domů, musel třikrát přestupovat, někdy byly vlaky zpožděné. V XXX pracoval do XXX 2019, poté si domluvil přestup ke stejnému zaměstnavateli do XXX, avšak na nižší pozici. V XXX 2020 dostal ze zaměstnání výpověď z organizačních důvodů, avšak je přesvědčen, že kdyby zůstal v XXX na prestižnější pozici, výpověď by se ho nedotkla. Měl obavu, že přijde o práci, byl ve stresu, XXX, neboť měl za sebou 10 let práce a budování kariéry. Uvedl, že pokutu v přestupkovém řízení si zasloužil. Po skončení přestupkového řízení mu byl znovu odebrán řidičský průkaz, dostal jej zpět až se značným zpožděním, protože z důvodu pandemie covid nebylo možné podstoupit dopravně psychologické vyšetření.

6 *Podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále také „zákon o odpovědnosti státu"), právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.*

7 *Podle § 8 odst. 1 zákona o odpovědnosti státu lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.*

8 *Podle konstantní judikatury (nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2767/16 ze dne 15. srpna 2018, rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 4771/2015 ze dne 18. října 2016 a obdobně rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 4669/2014 ze dne 8. listopadu 2016) lze rozhodnutí považovat za nezákonné ve smyslu § 8 zákona o odpovědnosti státu i v případě, že trestní řízení skončí postoupením věci podle § 222 odst. 2 trestního řádu.*

9 *Podle § 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti státu stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle odst. 2 má právo na náhradu škody ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.*

10 *Podle § 14 odst. 3 zákona o odpovědnosti státu je uplatnění nároku na náhradu škody podle tohoto zákona podmínkou pro případné uplatnění nároku na náhradu škody u soudu.*

11 *Podle § 31a odst. 1 zákona o odpovědnosti státu bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.*

12 *Podle odst. 2 se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.*

13 *Podle odst. 3 v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.*

14 Po provedeném dokazování soud shledal, že žalobní návrh není důvodný, když dospěl k následujícímu skutkovému a z něj vyplývajícího právního závěru. Žalobce před podáním žaloby svůj nárok u žalované včas uplatnil, proto je žaloba podle § 14 odst. 3 zákona o odpovědnosti státu přípustná. Žalobce požadoval náhradu nemajetkové újmy za to, že mu byl zadržen řidičský průkaz o pět měsíců déle, než dovolují předpisy o správním trestání, přičemž nebylo vyloučeno, že by mu byl vrácen (upuštěno od spr. trestu zákazu činnosti dle 47 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb.) již o šest měsíců dříve před koncem trestu. Kromě nemožnosti řídit motorové vozidlo a související nepohodlí při cestě do práce žalobce neuvedl jiné důsledky, jež pro něj tvrzené nezákonné rozhodnutí a nesprávný úřední postup měly. Usnesení č. 1 považoval za nezákonné, navazující trestní řízení, zejména pak usnesení č. 2, považoval jako celek za nesprávný úřední postup, jehož důsledkem byly průtahy. Svou nemajetkovou újmu vyčíslil na částku 50 000 Kč. Aby však žalobci náleželo i přiměřené zadostiučinění v penězích ve smyslu § 31a zákona o odpovědnosti státu, bylo by nutné prokázat, že usnesení č. 1 bylo nezákonné v takové intenzitě, že žalobci byla způsobena nemajetková újma, která nemůže být odčiněna jinak než v penězích, nebo že v trestním řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu, tedy k průtahům či jinému vadnému postupu, který by žalobce musel konkretizovat.

15 Žalobce tvrdil nesprávný úřední postup, zejména odvolacího trestního soudu, a odkazoval na rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 763/2009 a 30 Cdo 1209/2009. Skutkové situace v daných řízení se od nyní řešeného trestního řízení značně liší. V prvním případě trvalo soudní řízení v obchodní věci v prvním stupni čtyři a půl roku, přičemž téměř dva a půl roku byl krajský soud zcela nečinný. Ve druhém případě trvalo trestné řízení čtyři a půl roku, přičemž mezi hlavními líčeními byly prodlevy někdy až šest měsíců. Při posuzování přiměřenosti délky řízení dle stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Cpjn 206/2010 k výkladu ustanovení § 13 odst. 1 vět druhé a třetí a § 31a zákona o odpovědnosti státu (uveřejněného pod č. 58/2011 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek) je třeba přihlížet k následujícím kritériím: a) složitosti případu, b) chování poškozeného, c) postupu příslušných orgánů, d) významu předmětu řízení pro poškozeného. Vzhledem k vysokému obsahu látky benzoylekgonin byla řešena otázka, zda přítomnost této látky vylučovala schopnost žalobce řídit motorové vozidlo. To, že se jedná o složitou odbornou i právní otázku vyplývá i ze stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 300/2020 k trestní odpovědnosti řidiče motorového vozidla ovlivněného jinou návykovou látkou než alkoholem za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 tr. zákoníku (uveřejněného pod č. 2/2020 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek), vydaného dne 21. 10. 2020, tedy až po řešeném trestním řízení, přičemž zejména z bodu 128 stanoviska vyplývá, že otázka přítomnosti benzoylekgoninu nebyla ani citovaným stanoviskem definitivně vyřešena. S ohledem na složitost případu nelze v postupu orgánů činných v trestním řízení spatřit jakékoliv průtahy, zejména pak za průtah v řízení nelze považovat odlišný právní názor odvolacího soudu

v neustálené odborné a právní otázce. Orgány činné v trestním řízení nebyly nečinné, k věci přistupovaly aktivně a nečinily žádné nadbytečné úkony. Význam předmětu řízení pro žalobce taktéž není natolik mimořádný, aby měl za následek nemajetkovou újmu žalobce. Byla podána obžaloba pro méně závažný trestný čin, jako dříve netrestanému mu nehrozil trest odnětí svobody (žalobce byl po celé trestní řízení zastoupen obhájcem a proto nelze uvažovat, že by se pro svou nezkušenost důvodně obával vězení), nebyl stíhán vazebně. Bylo mu zakázáno řídit motorová vozidla, což jistě zvýšilo jeho nepohodlí při cestě do zaměstnání, kdy podle své výpovědi již v květnu 2019 dojíždění nevydržel a přešel do XXX na nižší pozici. Žalobce však opominul, že i v případě standardního průběhu přestupkového řízení by mu zákaz řízení motorových vozidel byl uložen do XXX 2020 a nijak neodůvodnil, jaký zvýšený dopad na jeho osobní či pracovní život měla skutečnost, že řidičský průkaz mu byl vrácen v červenci 2020 namísto února 2020, když změnu pracovního místa učinil již v květnu 2019. Pokud pak tvrdí, že by v případě regulérního průběhu přestupkového řízení mohl po uplynutí poloviny doby zákazu činnosti (6 měsíců) od zadržení řidičského průkazu požádat o upuštění od zbytku správního trestu a hypoteticky mu mohlo být vyhověno, pomíjí, že mu byl správní trest uložen na samé horní hranici (podle § 125c odst. 1 písm. b/, odst. 5 písm. c/ a odst. 6 písm. b/ zákona č. 361/2000 Sb.) mj. i s ohledem na to, že sice nebyla vyloučena jeho způsobilost řídit motorové vozidlo podle norem trestního práva, avšak byl návykovou látku ovlivněn, a to více než 20x nad limitní hodnotou (obsah látky benzoylecgonin byl v jeho krvi zjištěn v koncentraci 564,5 ng/ml, zatímco limitní hodnota, při jejímž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič podle nařízení vlády č. 41/2014 Sb. považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou činí 25 ng/ml). Rozhodně tedy nelze presumovat, že by mu byl řidičský průkaz po 6 měsících zákazu činnosti bez dalšího vrácen. Byť je nepochybné, že popsané dojíždění do a ze zaměstnání bylo pro žalobce velmi náročné a soud nemá ani důvod pochybovat o psychických problémech a XXX žalobce, z provedeného dokazování nevyplynulo, že by se jeho osobní a pracovní život podstatně lišil v případě, že by trestní řízení neproběhlo a byl toliko uznán vinným ze spáchání přestupku. Je na místě uvést, že vzhledem k uloženým správním trestům byla závažnost přestupku poměrně vysoká.

16 Ze shora popsaných důvodů soud jednoznačně shledal, že se orgány činné v trestním řízení nedopustily nesprávného úředního postupu a přiměřené zadostiučinění v penězích ani v jakékoliv jiné formě žalobci nenáleží.

17 Pokud jde o náhradu nemajetkové újmy za usnesení č. 1, jak vyplývá ze shora citované judikatury, a jak připustila žalovaná, jestliže trestní řízení skončí postoupením věci podle § 222 odst. 2 trestního řádu, je na místě usnesení o zahájení trestního stíhání považovat za nezákonné. V takovém případě je nepochybné, že žalobce má nárok na náhradu škody (majetkové újmy) spočívající v nákladech jeho obhajoby v trestním řízení. Tak tomu bylo i v daném případě, kdy žalovaná žalobci tuto škodu uhradila. Ohledně přiměřeného zadostiučinění nemajetkové újmy za nezákonné usnesení č. 1 soud při posuzování intenzity vycházel z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 ze dne 27. června 2012 (uveřejněného pod č. 122/2012 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek), kdy je třeba posuzovat zejména povahu trestní věci, délku trestního stíhání, a především dopad trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Současně Nejvyšší soud uvádí, že přiznání zadostiučinění nad rámec konstatování porušení práva je namístě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. Jak již bylo rozvedeno shora při pojednávání o tvrzeném nesprávném úředním postupu, povaha trestní věci nebyla natolik závažná, aby případný trest výrazně převyšoval správní trest uložený v přestupkovém řízení. Délka trestního řízení byla přiměřená její složitosti. Intenzita dopadu trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce taktéž výrazně nepřevyšovala dopady, jaké měly na život žalobce správní tresty uložené v přestupkovém řízení. Proto soud v souladu s § 31a odst. 2 zákona o odpovědnosti státu shledal, že dostatečnou

satisfakcí za nezákonné usnesení č. 1 je jednak náhrada způsobené škody již žalovanou poskytnutá, jednak konstatování porušení práva. Ani v tomto případě tedy žalobci přiměřené zadostiučinění v penězích nenáleží, když jiného než peněžního zadostiučinění se nedomáhal.

18 V dané věci byl uhrazen soudní poplatek ve výši 4 000 Kč za 2 nároky (škoda a nemajetková újma) po 2 000 Kč podle položky 8a Sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Při jednání dne 12. 7. 2021 vzal žalobce zpět žalobu co do nároku na zaplacení škody (35 211 Kč), současně nebylo rozhodnuto o vrácení poměrné části soudního poplatku. Vzhledem k tomu, že řízení bylo částečně zastaveno před prvním jednáním ve věci (viz protokol z jednání), žalobci v souladu s § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, náleží vrácení přeplatku na soudním poplatku, který činí 2 000 Kč, sníženého o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč. Žalobkyni bude proto vrácena částka 1 000 Kč.

19 O nákladech řízení rozhodl soud dle § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že úspěšné žalované, přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která nebyla v řízení zastoupena zástupcem, náleží podle § 151 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. paušální náhrada hotových výdajů za 7 úkonů v řízení (*vyjádření ze dne 19. 5. 2021, příprava na jednání, jednání dne 12. 7. 2021, vyjádření ze dne 21. 7. 2021, příprava na jednání, jednání dne 11. 10. 2021, závěrečný návrh*).

20 Lhůta k plnění byla žalobci podle § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř. stanovena v délce tří dnů, když soud neshledal důvody k jinému postupu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ke Krajskému soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích do 15 dnů od doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí, a to písemně ve dvojím vyhotovení prostřednictvím Okresního soudu v Pardubicích.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Pardubice 19. října 2021

Mgr. Pavel Tureček v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Melichárková.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Aleny Pokorné a soudců JUDr. Víta Pejška a Mgr. Leony Poplerové ve věci

žalobce: **XXX**, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem JUDr. Romanem Kouckým
sídlem generála Svobody 339, 533 51 Pardubice

proti
žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
Územní pracoviště Hradec Králové
sídlem Horova 180, 502 06 Hradec Králové

o zaplacení částky 50.000 Kč,
k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19.10.2021, č.j. 15 C 118/2021-106,

takto:

I. Rozsudek okresního soudu se v odvoláním napadeném výroku I. potvrzuje.

II. Rozsudek okresního soudu se v odvoláním napadeném výroku II. mění tak, že žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení před okresním soudem ve výši 840 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení ve výši 600 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

Odůvodnění:

1. Okresní soud shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce proti žalovanému domáhal zaplacení částky 50.000 Kč (výrok I.), žalobci uložil povinnost nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 2.100 Kč do tří dnů od právní moci výroku II. rozsudku (výrok II.) a rozhodl, že žalobci bude po právní moci výroku III. rozsudku vrácena poměrná část soudního poplatku ve výši 1.000 Kč (výrok III.).

2. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že žalobce se žalobou podanou u soudu dne 20.4.2021 domáhal zaplacení 85.211 Kč s tím, že jde o náhradu nákladů obhajoby a dále o nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím Policie České republiky, KŘP Pardubického kraje, č.j. XXX ze dne XXX.2019 a nesprávným úředním postupem orgánů činných v trestním řízení, zejména Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích v souvislosti s vydáním usnesení č.j. XXX. Přitom tvrdil, že usnesením Policie České republiky bylo zahájeno trestní stíhání proti němu pro přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se měl dopustit tím, že dne XXX2019 v 10:23 hodin řídil osobní automobil značky Peugeot, přestože byl ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem, což bylo zjištěno po jeho zastavení hlídkou Policie ČR a následnou zkouškou provedenou přístrojem Drug Wipe 5S v 10:25 hodin, jímž byla zjištěna přítomnost látky kokain a následnou toxikologickou analýzou byla v jeho krvi prokázána přítomnost látky benzoylecgonin v koncentraci 564,5 ng/ml (hlavní aktivní metabolit kokainu výrazně nad limitem daným nařízením vlády č. 41/2014 Sb.), v důsledku čehož nebyl schopen uvedené motorové vozidlo bezpečně ovládat; dne 8.2.2019 byl také žalobci zadržen řidičský průkaz. Následně okresní soud dne XXX vydal trestní příkaz č.j. XXX, kterým uznal žalobce vinným z uvedeného přečinu a odsoudil jej k peněžitému trestu ve výši 40.000 Kč a trestu zákazu činnosti – řízení motorových vozidel na dobu 2 let. Po podání odporu proti trestnímu příkazu okresní soud při hlavním líčení věc podle § 222 odst. 2 trestního řádu postoupil Magistrátu města XXX s tím, že skutek by mohl být posouzen jako přestupek, k čemuž dospěl na základě znaleckého posudku XXX z oboru psychiatrie, který při výslechu před okresním soudem uvedl, že benzoylecgonin přítomný v těle žalobce je hlavním metabolitem kokainu a sám o sobě však nemá psychoaktivní účinky a nemohl proto ovlivnit řidičské schopnosti žalobce, přičemž kokain se v těle velmi rychle odbourává a množství kokainu v krvi žalobce by k vyloučení způsobilosti řídit motorové vozidlo muselo překročit hranici 500 ng/ml; znalec přítomnost samotného kokainu v krvi dovozoval z lékařského vyšetření žalobce při odběru krve, ve kterém byla uvedena porucha reakce zornic, nebyl však schopen odpovědět, zda množství kokainu v krvi překročilo hranici 500 ng/ml. Proti usnesení o postoupení věci k projednání jako přestupek podal státní zástupce stížnost, o níž Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl usnesením č.j. XXX tak, že usnesení okresního soudu zrušil a uložil mu, aby ve věci znovu jednal a rozhodl, když považoval za nezbytné doplnit dokazování o znalecký posudek z oboru zdravotnictví týkající se postupu metabolizace kokainu v těle žalobce. A protože závěr posudku zpracovaného znalkyní XXX, byly obdobné jako závěry posudku XXX, okresní soud opětovně věc postoupil Magistrátu města XXX a za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000 Kč a zákaz činnosti - řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců; po započtení doby zadržení řidičského průkazu byl řidičský průkaz žalobci dne 22.7.2020 vrácen. Žalovaný po podání žaloby zaplatil žalobci náklady obhajoby ve výši 35.211 Kč a žalobce vzal z tohoto důvodu žalobu co do této částky při jednání okresního soudu dne 12.7.2021 zpět a okresní soud řízení v této části dle ust. § 96 o.s.ř. zastavil. Předmětem řízení před okresním soudem zůstal požadavek žalobce na úhradu nemajetkové újmy způsobené nezákonným rozhodnutím policie a nesprávným úředním postupem orgánů činných v trestním řízení ve výši 50.000 Kč. Žalobce měl za to, že odvolací soud prodloužil nepřiměřeně trestní řízení pokynem k vyhotovení dalšího nadbytečného posudku, a jelikož lze podle zákona č. 361/2000 Sb. zákaz činnosti uložit nejvýše na dobu 12 měsíců, řidičský průkaz byl žalobci déle než 5 měsíců nezákonně zadržován až do dne 22.7.2020, a navíc měl žalobce za to, že kdyby byla věc od počátku projednávána jako přestupek, mohl požádat o upuštění od výkonu zbytku trestu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

zákazu činnosti již v srpnu 2019. Z tohoto důvodu tedy požadoval nemajetkovou újmu ve výši 50.000 Kč, přičemž odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 763/2009 a 30 Cdo 1209/2009 s tím, že se nelze spokojit s pouhým konstatováním práva či omluvou, když ostatně žalovaný se žalobci nikdy neomluvil. Poukázal na to, že samotné trestní řízení zasahuje do osobního života trestně stíhaného, do jeho cti a dobré pověsti, tím spíše jedná-li se o obvinění liché, kdy skutek nebyl trestným činem a odkázal k tomu na nález Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 428/05; žalobce žil v nejistotě a stresu a standard jeho života byl snížen, když byl zvyklý dopravovat se automobilem, ať už do zaměstnání či jinam, navíc v době pandemie onemocnění covid-19 byl v hromadné dopravě vystaven většímu nebezpečí nákazy, nemohl se sám dopravit k lékaři či na test na koronavirus. V důsledku koronavirové pandemie také žalobci hrozila ztráta zaměstnání a obával se, že záznam v rejstříku trestů mu znemožní najít si nově odpovídající zaměstnání a obával se i difamujících účinků trestního stíhání, neboť nikdy dříve nebyl trestně stíhán. Pokud pak žalovaný namítal, že žalobce svým jednáním ke své vlastní újmě přispěl, žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu – pobočky v Pardubicích č.j. 18 Co 79/2019-71 a rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 25 Cdo 539/2002. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, potvrdil, že u něho žalobce uplatnil nárok dne 19.10.2020 a uvedl, že není sporu o tom, že usnesení Policie ČR bylo nezákonným rozhodnutím. Měl však za to, že žalobce byl uznán vinným spácháním přestupku, a tudíž mu právo na poskytnutí nemajetkové újmy nevzniklo, neboť smyslem a účelem zákona č. 82/1998 Sb. je, že poškozený se nedopustil protiprávního jednání a odkázal k tomu na rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2813/2011, podle něhož forma výše přiměřeného zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti a slušnosti, přičemž při stanovení přiměřeného zadostiučinění je třeba vycházet z povahy trestní věci, délky trestního řízení a dopadu trestního stíhání do osobní sféry poškozeného. Pokud pak jde o rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích č.j. XXX, pak měl žalovaný za to, že k nesprávnému úřednímu postupu nedošlo a žalobce ke své újmě svým jednáním přispěl, když průtahy v trestním řízení žalovaný nespatřuje a postup orgánů činných v trestním řízení shledal jako plynulý a v logickém sledu. Okresní soud v rozsudku uvedl, že mezi účastníky byl nesporný průběh trestního řízení včetně provedených znaleckých posudků a skutečnosti, že v krvi žalobce byla zjištěna přítomnost látky benzoylecgonin v koncentraci 564,5 ng/ml, když nesporný byl mezi účastníky také průběh následného přestupkového řízení a skutečnost, že řidičský průkaz byl žalobci zadržen při kontrole dne 8.2.2019 a vrácen dne 22.7.2020. Za nesporné měl okresní soud i to, že žalobce svůj nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatnil včas u žalovaného, předtím než podal žalobu. Okresní soud zopakoval průběh trestního resp. později přestupkového řízení, tedy že 8.2.2019 byl žalobci zadržen při kontrole řidičský průkaz, dne 18.2.2019 Policie ČR věc předala jako podezření ze spáchání přestupku Magistrátu města XXX, ten dne XXX2019 věc předal Okresnímu státnímu zastupitelství v Pardubicích s tím, že měl důvodné podezření, že jednáním žalobce byly naplněny znaky přečinu podle § 274 trestního zákoníku. Dne 10.9.2019 podala státní zástupkyně k Okresnímu soudu v Pardubicích obžalobu, dne 23.9.2019 vydal okresní soud trestní příkaz, proti němuž podal žalobce dne XXX2019 odpor, dne 6.11.2019 se konalo hlavní líčení, další hlavní líčení s výslechem znalce se konalo 13.11.2019 a při něm okresní soud rozhodl o postoupení věci Magistrátu města XXX. Proti tomuto rozhodnutí podala státní zástupkyně stížnost a Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích dne XXX.2020 usnesení okresního soudu zrušil a věc byla vrácena okresnímu soudu, který dne XXX2020 přibral opatřením znalkyni XXX která vypracovala znalecký posudek a doručila ho okresnímu soudu dne 29.4.2020. Dne 17.6.2020 se konalo u okresního soudu hlavní líčení, při němž věc okresní soud znovu postoupil Magistrátu města XXX, který o přestupku žalobce rozhodl příkazem ze dne XXX.2020, proti němuž podal žalobce odpor, dne XXX.2020 se konalo ústní jednání, dne XXX2020 vydal Magistrát města XXX rozhodnutí o vině žalobce a uložil mu správní trest; odvolání proti tomuto rozhodnutí Krajský úřad Pardubického kraje dne XXX2021 zamítl a rozhodnutí potvrdil. Okresní soud z výpovědi žalobce zjistil, že večer před předmětnou jízdou autem experimentoval u známých s kokainem, počítal s tím, že druhý den bude mít volno, ale ráno mu vypadla plomba, při jízdě autem se cítil v pořádku,

zastavila jej policie a byl proveden orientační test na návykové látky s pozitivním výsledkem. V té době pracoval v XXX, cesta veřejnou dopravou tam a zpět trvala vždy dvě hodiny, a protože mu bylo jasné, že si jen těžko udrží práci v XXX, začal trpět nespavostí, jako dosud netrestaný se těžko smiřoval s označením trestně stíhaného člověka. Přitom pracoval v oboru XXX, takže bylo důležité, aby byl schopen řídit auto, cesta vlakem z XXX do zaměstnání v XXX probíhala tak, že ve čtyři hodiny ráno sedl do vlaku a v sedm hodin večer se vrátil domů, musel třikrát přestupovat a někdy měly vlaky zpoždění. V XXX pracoval do XXX 2019 a poté si domluvil přestup ke stejnému zaměstnavateli do XXX, avšak na nižší pozici. V XXX 2020 dostal ze zaměstnání výpověď z organizačních důvodů, avšak je přesvědčen, že kdyby zůstal v XXX na prestižnější pozici, výpověď by se ho nedotkla, měl za sebou 10 let práce a budování kariéry. Uvedl, že pokutu v přestupkovém řízení si zasloužil. Po skončení přestupkového řízení mu byl znovu odebrán řidičský průkaz, dostal jej zpět až se značným zpožděním, protože z důvodu pandemie covid nebylo možné podstoupit dopravně psychologické vyšetření. Okresní soud na danou věc aplikoval ust. § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 13 odst. 1, § 14 odst. 3, § 31a odst. 1, 2 a 3 zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, a uzavřel, že žaloba žalobce na úhradu nemajetkové újmy není důvodná. Vysvětlil, že aby žalobci náleželo přiměřené zadostiučinění v penězích (vedle náhrady majetkové újmy – obhajoby) ve smyslu ust. § 31a zákona o odpovědnosti státu, bylo by nutné prokázat, že usnesení Policie ČR bylo nezákonné v takové intenzitě, že žalobci byla způsobena nemajetková újma, která nemůže být odčiněna jinak než v penězích nebo že v trestním řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu, tedy k průtahům či jinému vadnému postupu, který by žalobce musel konkretizovat. Žalobce přitom tvrdil nesprávný úřední postup, zejména odvolacího trestního soudu a odkazoval na rozsudky Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 763/2009 a 30 Cdo 1209/2009, avšak okresní soud měl za to, že se skutková situace v uvedených řízeních od dané věci značně liší, když v prvním případě trvalo soudní řízení v obchodní věci v prvním stupni čtyři a půl roku, přičemž téměř dva a půl roku byl krajský soud zcela nečinný a ve druhém případě trvalo trestní řízení čtyři a půl roku, přičemž mezi hlavními líčeními byly prodlevy někdy až šest měsíců. Okresní soud dále vysvětlil, že při posuzování přiměřenosti délky řízení dle stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu sp.zn. Cpjn 206/2010 k výkladu ust. § 13 odst. 1 věty druhé a třetí a § 31a zákona o odpovědnosti státu je třeba přihlížet a) ke složitosti případu, b) k chování poškozeného, c) k postupu příslušných orgánů a d) k významu předmětu řízení pro poškozeného. Okresní soud uzavřel, že vzhledem k vysokému obsahu látky benzoylecgonin byla řešena otázka, zda přítomnost této látky vylučovala schopnost žalobce řídit motorové vozidlo, a jednalo se tudíž o složitou odbornou i právní otázku - to vyplývá ze stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu sp.zn. Tpjn 300/2020 řešící trestní odpovědnost řidiče motorového vozidla ovlivněného jinou návykovou látkou než alkoholem za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 trestního zákona, uveřejněného pod č. 2/2020 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, a z jehož bodu 128 vyplývá, že otázka přítomnosti benzoylecgoninu nebyla ani citovaným stanoviskem definitivně vyřešena. Okresní soud měl tudíž za to, že s ohledem na složitost případu nelze v postupu orgánů činných v trestním řízení spatřovat jakékoliv průtahy, zejména pak za průtah v řízení nelze považovat odlišný právní názor odvolacího soudu v neustálené odborné a právní otázce. Uvedl, že orgány činné v trestním řízení nebyly nečinné, k věci přistupovaly aktivně a nečinily žádné nadbytečné úkony, význam předmětu řízení pro žalobce taktéž není natolik mimořádný, aby měl za následek jeho nemajetkovou újmu, obžaloba byla podána pro méně závažný trestní čin, jako dříve netrestanému mu nehrozil trest odnětí svobody (žalobce byl po celé řízení zastoupen obhájcem, a proto nelze uvažovat, že by se pro svou nezkušenost důvodně obával vězení), nebyl stíhán vazebně, bylo mu zakázáno sice řídit motorová vozidla, což jistě zvýšilo jeho nepohodlí při cestě do zaměstnání, ale již v XXX 2019 žalobce přešel k zaměstnavateli do XXX; přitom v případě standartního průběhu přestupkového řízení by mu zákaz řízení motorových vozidel byl uložen do února 2020 a žalobce nijak neodůvodnil, jaký zvýšený dopad na jeho osobní či pracovní život měla skutečnost, že řidičský průkaz mu byl vrácen až v červenci 2020 namísto

v únoru 2020, když změnu pracovního místa učinil již v květnu 2019. Pokud pak žalobce tvrdil, že v případě regulérního průběhu přestupkového řízení mohl po uplynutí poloviny doby zákazu činnosti (6 měsíců) od zadržení řidičského průkazu požádat o upuštění od zbytku správního trestu a hypoteticky mu mohlo být vyhověno, měl okresní soud za to, že žalobce pomíjí, že mu byl správní trest uložen na samé horní hranici podle § 125c odst. 1 písm. b), odst. 5 písm. c) a odst. 6 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. a pomíjí také to, že sice nebyla vyloučena jeho způsobilost řídit motorové vozidlo podle norem trestního práva, avšak byl návykovou látkou ovlivněn a to více než 20x nad limitní hodnotu (měl v krvi obsah látky benzoylecgonin v koncentraci 564,5 ng/ml a limitní hodnota činí 25 ng/ml), a tudíž nelze presumovat, že by byl žalobci řidičský průkaz po 6 měsících zákazu činnosti bez dalšího vrácen. Okresní soud dodal, že popsané dojíždění do a ze zaměstnání bylo pro žalobce velmi náročné a soud nemá ani důvod pochybovat o psychických problémech a XXX žalobce, z provedeného dokazování však nevyplynulo, že by se jeho osobní a pracovní život podstatně lišil v případě, že by trestní řízení neproběhlo a byl pouze uznán vinným ze spáchání přestupku, když vzhledem k uloženým správním trestům byla závažnost přestupku poměrně vysoká. Okresní soud dále uvedl, že při posuzování požadavku žalobce na nemajetkovou újmu vycházel z rozsudku Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2813/2011, podle něhož je třeba posuzovat zejména povahu trestní věci, délku trestního stíhání a především dopad trestního stíhání do osobní sféry poškozené osoby, přičemž přiznání zadostiučinění nad rámec konstatování porušení práva je podle uvedeného rozsudku Nejvyššího soudu namístě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. Dle okresního soudu však povaha trestní věci v daném případě nebyla natolik závažná, aby případný trest výrazně převyšoval správní trest uložený v přestupkovém řízení, délka trestního řízení byla přiměřená její složitosti, intenzita dopadu trestního stíhání do osobností sféry žalobce taktéž výrazně nepřevyšovala dopady, jaké měly na život žalobce správní tresty uložené v přestupkovém řízení, a tudíž podle § 31a odst. 2 zákona o odpovědnosti státu shledal, že dostatečnou satisfakcí za nezákonné usnesení je jednak náhrada způsobené škody již žalovanou poskytnutá (úhrada nákladů obhajoby), a také konstatování porušení práva, ale přiměřené zadostiučinění v penězích žalobci nenáleží. O nákladech řízení pak okresní soud rozhodl dle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a přiznal úspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení za 7 úkonů po 300 Kč dle § 151 odst. 3 o.s.ř. a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. Podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb. okresní soud vrátil žalobci část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000 Kč, neboť řízení co do částky 35.211 Kč bylo zastaveno před prvním jednáním ve věci.

3. Proti rozsudku, a to podle jeho obsahu vyjma proti výroku III., podal včas odvolání žalobce. Okresnímu soudu vytýkal, že na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a věc nesprávně právně posoudil. Namítal, že se nedomáhal nemajetkové újmy jenom proto, že mu byl nezákonně zadržován řidičský průkaz po dobu 5 měsíců, ale i proto, že v důsledku trestního stíhání začal trpět XXX, byl ve stresu, XXX a jako pro dosud netrestaného člověka pro něho bylo jen těžké unést to, že byl označen jako trestně stíhaný člověk. Poukázal na nález Ústavního soudu sp.zn. ÚS 554/04, podle něhož každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného, a již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem a trestní stíhání je tak způsobilé vyvolat vznik nemajetkové újmy (nález sp.zn. IV. ÚS 428/05). Žalobce namítal, že samotné trestní stíhání představuje citelný zásah do života jednotlivce, do jeho soukromého a osobního života, do jeho cti a dobré pověsti a uvedl, že je nabíledni, že pohled společnosti na jednotlivce je diametrálně odlišný v případě, kdy je jednotlivec obviněný z přestupku, a kdy z trestného činu, a takový zásah představuje nemajetkovou újmu, kterou je třeba odškodnit. Tyto okolnosti však okresní soud nezohlednil, přestože na ně žalobce opakovaně poukazoval. Namítal rovněž, že i když byl v řízení

zastoupen, neznamená to, že on a jeho obhájce se stali jednou osobou se stejným smýšlením a se stejnými zkušenostmi, byť porada s obhájcem může zmírnit stres obviněného, ale pro člověka, který se s orgány činnými v trestním řízení setkává poprvé, je vyloučeno, aby jeho obavy vymizely úplně, a poukázal na to, že ve věci vedené Okresním soudem v Pardubicích pod sp.zn. XXX byl obžalovanému, který byl netrestanou osobou, uložen za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře 6 měsíců. Okresní soud dle žalobce také opomněl zohlednit obavu žalobce z délky uložení trestu zákazu činnosti, když v přestupkovém řízení mohl být žalobci uložen trest zákazu činnosti maximálně v délce 12 měsíců, v trestním řízení je možné za tento trest uložit až 10 let. Odkázal na nález Ústavního soudu II. ÚS 417/21 o odpovědnosti státu za postup orgánů činných v trestním řízení, jakož i na rozhodnutí sp.zn. I. ÚS 2551/13. Uvedl, že sice nebyl omezen na svobodě, neboť nebyl stíhán vazebně, zato však byl nejméně po dobu 5 měsíců v rozporu se zákonem prakticky nucen vykonávat trest zákazu činnosti, neboť mu byl v období od února 2020 do července 2020 stále zadržován řidičský průkaz, což bezpochyby představuje zásah do života jednotlivce, žalobce nemohl usilovat zpět o svou pozici v zaměstnání v XXX, kterou byl nucen opustit a samozřejmě došlo ke snížení jeho životní úrovně a komfortu, neboť nemohl užívat svůj automobil. Odkázal dále na rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 763/2009 o tom, že přiměřené zadostiučinění v případě nemateriální újmy vzniklé nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem se poskytuje zásadně v penězích a výjimka musí být odůvodněna. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu změnil a uložil žalovanému povinnost zaplatit mu 50.000 Kč a uložil žalovanému také povinnost nahradit mu náklady řízení.

4. Žalovaný se k odvolání vyjádřil tak, že je považuje za nedůvodné a rozsudek okresního soudu měl za správný. Namítal, že peněžité zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné rozhodnutí nelze přiznat, neboť by to bylo v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti a odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2813/2011. Odkázal i na zásady přiznání nemajetkové újmy vyjádřené v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 4771/2015. Žalovaný měl také za to, že vzniklou nemajetkovou újmu žalobce nijak neprokázal a ani neodůvodnil, jaký zvýšený dopad na jeho osobní či pracovní život měla skutečnost, že řidičský průkaz mu byl vrácen namísto v únoru 2020 až v červenci 2020. Uvedl, že žalobce naprosto neadekvátně srovnává vzniklou újmu v případě, kdy je člověk omezen na svobodě 17 měsíců místo 12 měsíců, když nemožnost dojíždět do zaměstnání autem a nepohodlí při dojíždění hromadnou dopravou nelze považovat za tak závažný zásah do práv žalobce jako je např. vazba, aby ho bylo třeba odškodnit v penězích. Navrhl potvrzení rozsudku okresního soudu a přiznání práva na náhradu nákladů odvolacího řízení.

5. Odvolací soud přezkoumal rozsudek okresního soudu a řízení, které jeho vyhlášení předcházelo (§ 212 a § 212a o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

6. Odvolací soud se ztotožnil se skutkovými i právními závěry okresního soudu, proto na ně odkazuje a pouze s ohledem na námitky žalobce uvedené v odvolání dodává následující.

7. Dle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

8. Dle § 8 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. byla-li škoda způsobena nezákonným rozhodnutím vykonatelným bez ohledu na právní moc, lze nárok uplatnit i tehdy, pokud rozhodnutí bylo zrušeno nebo změněno na základě řádného opravného prostředku.

9. Dle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

10. Dle ust. § 13 odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

11. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23.2.1990, sp.zn. 1 Cz 6/90, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek jako R 35/1991, ten, proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno, nebo ten, jenž byl zproštěn obžaloby, má podle ustanovení § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Sb. (dnes § 5 písm. a/, § 7 a § 8 zákona č. 82/1998 Sb.) zásadně právo na náhradu škody způsobené usnesením o vznesení obvinění. Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění sám zavinil, a ten, kdo byl obžaloby zproštěn, nebo proti němuž bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost anebo, že trestný čin byl amnestován.

12. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 28.8.2007, sp.zn. IV. ÚS 642/05, ústavně právní základ nároku jednotlivce na náhradu škody v případě trestního stíhání, které je skončeno zproštěním obžaloby (nebo jiným než odsuzujícím rozhodnutím) je třeba hledat nejen v ustanovení čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, ale v obecné rovině především v čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR, tedy v principech materiálního právního státu, který musí nést odpovědnost za nezákonné jednání svých orgánů či za jednání, kterým státní orgány nebo orgány veřejné moci přímo zasahují do základních práv jednotlivce. Na jednu stranu je jistě povinností orgánů činných v trestním řízení vyšetřovat a stíhat trestnou činnost, na druhou stranu se stát nemůže zbavit odpovědnosti za postup těchto orgánů, pokud se posléze ukáže nejenom jako nezákonný, a takto je jinými orgány veřejné moci v jiném řízení deklarovaný, ale též v případě, kdy je trestní řízení samo zastaveno anebo byl-li obžalovaný obžaloby zproštěn. Jak již Ústavní soud v minulosti judikoval, každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice do okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí třeba pohlížet jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného (nález sp. zn. I. ÚS 554/04). Již samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle něhož se skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, nestal, případně nebyl trestným činem. Trestní stíhání je způsobilé vyvolat dokonce vznik nemateriální újmy (nález sp. zn. IV. ÚS 428/05). Tím spíše je stát povinen reparovat materiální škodu, která v souvislosti s trestním stíháním jednotlivce vznikla. Z hlediska výše uvedeného nelze akceptovat názor, podle něhož je dána odpovědnost státu za škodu pouze v případě zrušení usnesení o zahájení trestního stíhání pro nezákonnost, nikoliv v případě zastavení trestního stíhání či zproštění obžaloby. Takový výklad je výkladem formalistickým, příliš restriktivním a ústavně nekonformním, neboť upřednostňuje formu vyslovení „nezákonnosti“ trestního stíhání a nebere v potaz, že z hlediska výše uvedených zásahů do osobní a soukromé sféry jednotlivce jsou tyto formy vyslovení „nezákonnosti“ trestního stíhání zcela irelevantní. Je chybou zákonodárce, pokud závěry vyplývající z judikatury nezohlednil v novele zákona č. 82/1998 Sb. (srov. k tomu též Vojtek, P.: Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci. Komentář, 2. vydání. C. H. Beck, Praha 2007, str. 66).

13. Z citované judikatury jednoznačně vyplývá, že škoda a nemajetková újma vzniklá zahájením trestního stíhání, které skončilo jinak než odsuzujícím rozsudkem, je škodou způsobenou při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím, a to i tehdy, kdy usnesení o zahájení trestního stíhání nebylo k stížnosti obviněného zrušeno, a dokonce i tehdy, kdy obviněný proti usnesení o zahájení trestního stíhání stížnost nepodal (nález Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 3193/10).

14. Žalobce uplatnil u žalovaného nárok na náhradu škody ve výši 35.211 Kč (náklady obhajoby) a nárok na zadostiučinění nemajetkové újmy ve výši 50.000 Kč. Žalovaný v průběhu řízení – před prvním jednáním ve věci zaplatil žalobci náhradu škody ve výši 35.211 Kč a řízení bylo v této části zastaveno. Nárok žalobce na nemajetkovou újmu žalovaný však sporoval. Okresní soud tedy

napadeným rozsudkem rozhodoval o požadavku žalobce na zadostiučinění nemajetkové újmy a tento nárok žalobce se stal i předmětem odvolacího řízení.

15. Dle § 31a odst. 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

16. Dle ust. § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

17. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 27.6.2012, sp.zn. 30 Cdo 2813/2011, se zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, poskytuje podle § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., jenž je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jenž tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soudy při stanovení formy či výše zadostiučinění vychází především z povahy trestní věci, též z délky trestního stíhání, a především dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry poškozené osoby. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namístě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat.

18. Skutek řízení osobního automobilu žalobcem pod vlivem návykové látky byl prokázán. Tento skutek nebyl nakonec kvalifikován jako trestný čin s ohledem na závěry znaleckých posudků, kdy znalci nebyli zcela jistě schopni odpovědět, zda množství kokainu v krvi překročilo hranici 500 ng/ml s ohledem na postup metabolizace kokainu v těle žalobce ve smyslu hodnocení důkazu dle zásady in dubio pro reo. Zadání znaleckých posudků bylo tudíž ku prospěchu žalobce. Trestní řízení trvalo rok a čtyři měsíce (od 18.2.2019 do 17.6.2020). Vzhledem k tomu, že za tuto dobu proběhlo jak přípravné řízení, tak řízení před soudem prvního a druhého stupně, nejedná se o nepřiměřenou délku řízení.

19. Po zvážení všech okolností dospěl i odvolací soud k závěru, že konstatování porušení práva se jeví v dané věci jako dostačující. Peněžité zadostiučinění nemajetkové újmy žalobce by odvolací soud ve shodě s okresním soudem a v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 2813/2011 považoval za rozporuplné s obecně sdílenou představou spravedlnosti.

20. Pokud pak žalobce v dané věci odkazoval na podporu svého požadavku na rozsudek Krajského soudu – pobočky v Pardubicích č.j. 18 Co 79/2019-71, tedy stejného senátu odvolacího soudu, kterým je rozhodována tato věc, tak k tomu odvolací soud uvádí, že žalobci v tam uvedené věci se domáhali pouze náhrady majetkové újmy, a tuto náhradu odvolací soud žalobcům přiznal. V rozsudku však zdůraznil, že pokud by rozhodoval o nemajetkové újmě, bylo by posuzování složitější, a odkázal na závěr dosažený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2256/2011, dle nějž v případě náhrady nemajetkové újmy se s ohledem na její rozdílný charakter v porovnání s náhradou škody (majetkové újmy) a zákonný požadavek § 31a odst. 2 zákona o odpovědnosti státu přihlédnout při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění i k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo, omezení dovozované ve vztahu k nároku na náhradu škody ve směru nemožnosti zohlednit jednání poškozeného, pro které byl stíhán,

Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

neuplatní. Bude-li zjištěno, že se poškozený dopustil jednání, pro které byl následně trestně stíhán, nepovede to sice k závěru o tom, že si trestní stíhání zavinil a tím pádem k vyloučení odpovědnosti státu za poškozenému trestním stíháním vzniklou újmu, ale půjde o důležitou okolnost pro stanovení formy a případně výše odškodnění nemajetkové újmy podle § 31a odst. 2 zákona o odpovědnosti státu“. V intencích citované judikatury o náhradě nemajetkové újmy již odvolací soud rozhoduje a odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích sp.zn. 18 Co 287/2014, kterým tamějšímu žalobci v postavení podobném žalobcům ve věci 18 Co 79/2019 (a i žalobci v dané věci) nebyl přiznán nárok na náhradu nemajetkové újmy v penězích, a tamějším žalobcem posléze podané dovolání bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu sp.zn. 30 Cdo 310/2015.

21. Odvolací soud proto ze shora uvedených důvodů rozsudek okresního soudu ve výroku I. jako věcně správný potvrdil (§ 219 o.s.ř.).

22. Odvolací soud však musel změnit (§ 220 o.s.ř.) rozsudek okresního soudu v odvoláním napadeném výroku II. o náhradě nákladů řízení, neboť okresní soud opomněl zohlednit při rozhodování o náhradě nákladů řízení skutečnost, že žalovaný uhradil část nároku ve výši 35.211 Kč až po zahájení řízení, a tudíž v této části ve smyslu ust. § 146 odst. 2 věty druhé o.s.ř. byla žaloba podána důvodně a byla vzata zpět pro chování žalovaného. Co do částky 50.000 Kč byla žaloba nedůvodná a odvolací soud proto vypočítal poměr úspěchu a neúspěchu účastníků a přiznal žalovanému právo na náhradu nákladů řízení ve výši 840 Kč. Lhůtu k plnění nákladů řízení stanovil odvolací soud dle ust. § 160 odst. 1 věty před středníkem o.s.ř.

23. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud dle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a v odvolacím řízení úspěšnému žalovanému přiznal proti neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 600 Kč za dva úkony nezastoupeného účastníka dle ust. § 151 odst. 1 o.s.ř. a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. Lhůtu k plnění stanovil odvolací soud rovněž dle ust. § 160 odst. 1 věty před středníkem o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání ani dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. c/ o.s.ř.).

Pardubice 1. června 2022

JUDr. Alena Pokorná v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Alenou Pokornou ve věci

žalobce: **XXX**, narozený dne XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem JUDr. Romanem Kouckým
sídlem generála Svobody 339, 533 51 Pardubice

proti
žalovanému: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
za níž jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
Územní pracoviště Hradec Králové
sídlem Horova 180, 502 06 Hradec Králové

o zaplacení částky 50.000 Kč,
k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19.10.2021, č.j. 15 C 118/2021-106,

takto:

Výrok II. rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 1.6.2022, č.j. 18 Co 38/2022 – 133, se opravuje takto:

Rozsudek okresního soudu se v odvoláním napadeném výroku II. mění tak, že žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení před okresním soudem ve výši 365,40 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 1.6.2022, č.j. 18 Co 38/2022 – 133, potvrdil rozsudek okresního soudu ve výroku I. (výrok I.), změnil rozsudek okresního soudu ve výroku II. tak, že uložil žalobci nahradit žalovanému náklady řízení před okresním soudem ve výši 840 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.) a uložil žalobci nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení ve výši 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).

Při rozhodování odvolacím soudem o nákladech řízení před okresním soudem došlo k početní chybě, a proto odvolací soud opravil výrok II. svého rozsudku tímto opravným usnesením (§ 164 a § 167 odst. 2 o.s.ř.) tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Žalovaný totiž uhradil část nároku ve výši 35.211 Kč až po zahájení řízení, a tudíž v této části byla ve smyslu ust. § 146 odst. 2 věty druhé o.s.ř. žaloba podána důvodně a byla vzata zpět pro chování žalovaného, přičemž co do částky 50.000 Kč byla žaloba nedůvodná. Žalovaný byl tedy úspěšný co do 58,7 % a neúspěšný co do 41,3 % (žalobce měl úspěch co do 41,3 % a neúspěch co do 58,7 %). Skutečný úspěch žalovaného tedy činí 17,4 %, neboť je třeba od úspěchu žalovaného odečíst jeho neúspěch, a teprve rozdíl činí skutečný úspěch žalovaného.

Žalovanému tedy dle ust. § 142 odst. 1, 2 a § 146 odst. 2 věty druhé o.s.ř. náleží vůči žalobci právo na náhradu nákladů řízení před okresním soudem ve výši 17,4 % z částky 2.100 Kč (7 úkonů nezastoupeného účastníka před okresním soudem dle § 151 odst. 3 a § 2 odst. 3 vyhlášky č.

254/2015 Sb.), tj. částka 365,40 Kč. Povinnost nahradit žalovanému náklady řízení uložil odvolací soud žalobci ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 160 odst. 1 věty před středníkem o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není odvolání ani dovolání přípustné.

Pardubice 24. června 2022

JUDr. Alena Pokorná v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ing. Šárka Rokytová.